

петна на зимата; топлият ѝ дъх разкрива плодната гръд на угарите, обгорени със мургавия цвят на едра и здрава жена. Покривите тръпнат под бездънната синева на небето и сълзите на умиленост се ронят тихо. Едрите капки блестят зад квадратчето. Напразно обтягам врат, да чуя веселия шепот на пролетния капчук . . .

О, мил и ненагледен капчук! Запей ми веселата песен на безгрижното детство, както някога ми я пееше пред кръглото опушено прозорче на схлупената бащина стряха! . . . Капките блестят мигновено като разстопени сребърни съчки и отминават безмълвни и неми.

Тук всичко е безутешно и тъжно. Самичък съм. Има четири стени, стомна и една тежка чамова врата със зловещо демонско око отгоре. То бди, за да не бъда сам, под студения и мрачен таван на полутъмната килия. Отпускам колене на мръсния под и падам. Мисълта — парливата мисъл въ предвечерието на безкрайните нощи — прониква въ тялото ми и ръфа. През кожата ми минават хиляди шипове.

Какво съм аз? — Ненужна пращинка, заблудена въ миражните водовъртежи на времето. Къде е моя устрем и де извежда пътя на сляпата ми орис? . . . Не съм ли аз нищожество, което прави безумни усилия да откърти невидима частичка от необозримия колос на звездния всемир? Звяр ли съм, заключен от човеди, или човек заключен от зверове? . . .

Простете ми, добри хора! Аз съм мъничко, крилато насекомо, беззлобно и хрисимо животинче, което обича само трепета на слънчевите люлки и благоуханието на пъстрите треви. Вие не искате да хвърча, защото от високо ще видя белите ленти на реките, лазурните далнини на хоризонта. . . ще видя красивия, безкраен людски свят. Пуснете ме. Ще